

Es pot aprendre a dibuixar el vent

RAMON BARTRINA

Mitjans de març, plou a Blanes i avui no fa gaire vent. O potser sí, perquè m'he reunit amb la Cristina Fernández Recasens a la terrassa de la Cafeteria Teatre, encara que ningú del poble l'anomena així. El local és conegut com l'Espanyol o Cafeteria Maryan. Aquest darrer nom és degut als Cinemes Maryan que antigament ocupaven el lloc de l'actual teatre.

La Cristina va néixer a l'antic Hospital Sant Jaume de Blanes el 1984, avui convertit en geriàtric. Així ho diu ella en els seus versos: *el geriàtrico donde nació*.

La Cristina no sap ben bé com es va introduir en el món de la poesia. Una poesia, la seva, fusió de manualitats i de paraules. Potser té alguna cosa a veure que el seu pare treballi de torner mecànic i la seva mare de professora de llengua i literatura. O potser existeix algun tipus de connexió amb el dramaturg José Martín Recuerda, un familiar llunyà, més exactament «el germà del marit de la germana de la meva àvia», hereu del

«ya no sé si viento o digo la verdad»

teatre de Valle Inclán y García Lorca.

Però segurament Barcelona, on va anar per estudiar Humanitats, és l'inici del seu camí poètic.

A la gran ciutat, «camino descalza por el asfalto de la ciudad, no pertenezco aquí, pero cada lugar que piso es mi lugar», va conèixer dos nois, Jesús Casals i David Pérez, casualment de Blanes. De seguida van connectar literàriament per començar a crear poesia a sis mans. «A vegades aquests poemes els cremàvem, ja que un dels nois deia que la poesia havia de ser un art instantani». Tenien la seva predilecció per escollir on escriurien i freqüentaven el Lletraferit del Raval o el Miramelindo del barri del Born. Però els seus actes algun cop van acabar fora d'aquests locals, com el dia en que «vam acabar al mig de Plaça Catalunya recitant poemes damunt una caixa de plàstic, d'aquelles de verdures!».

Cristina Fernández Recasens. Foto: Jaume Pujadas

Assegura que li costa fer una cosa que no sigui poesia. Algun cop s'ha atrevit a escriure algun conte o alguna reflexió i amb modèstia comenta que de moment no ha anat més enllà, encara que «m'agradaria escriure una novel·la algun dia, ja arribarà; no li tinc por, però sí molt respecte». Malgrat això, l'any 2009 va quedar finalista en el concurs Bolle-ré de relats breus per a joves. Els relats dels diferents guanyadors i finalistes de les diverses modalitats estan recollits en una publicació. Belye Nochi és el relat de la Cristina, inspirat en «una època que vaig estar pensant en Rússia. Suposo que perquè Rússia està molt lluny. Parla de la literatura i l'atzar i les obsessions i de les trames mentals per on ens perdem quan pretenem entendre qui som o qui volem ser».

I potser de moment no li cal experimentar gaire més enllà de la poesia, ja que al 2010 va publicar el seu primer llibre de poemes, *Aprender a dibujar el viento*. Un poemari publicat gràcies al premi Rei En Jaume 2009 que atorga

l'Ajuntament de Calvià (Mallorca), i que Fernández Recasens va aconseguir en la modalitat de poesia en castellà. El recull de textos, que va acompanyat amb il·lustracions de Júlia Vilenha, és un camí personal entre els anys 2004 i 2009.

Un recorregut interior en el que ella es transforma: «quería ser el mar y por eso he querido dibujar el viento, lo que se escapa, porque la escritura es lo que se escapa, lo que no está en las manos, lo que no está en el papel», i dubta: «ya no sé si viento o digo la verdad» identificant l'error: «no, eso no es equivocarse, equivocarse es utilizar la cuchilla de afeitar para lavarse los dientes, i resol: no voy a llenar páginas en blanco con tu nombre, voy a dejarlas en blanco con tu ausencia». Sense oblidar la quotidianitat trobem poemes que ens parlen d'un car-ril bici, d'una guitarra, de mandarines; o d'un ascensor que pot ser una presó per a una papallona, o pot ser escenari per fer gamberrades: «tu risa derribando los árboles para meterlos en un ascensor...».

Es pot trobar el poemari *Aprender a*

«La ciutat hauria de tenir una programació cultural més diversa i més rica»

dibujar el viento (<http://aprenderadibujarelviento.blogspot.com/>)

a llibreries de Barcelona, Sabadell, Blanes i Girona.

Fernández Recasens ha participat en diversos recitals de poesia. L'últim a la Sala dels Padrets de Blanes, on es va combinar dansa, música i poesia per presentar el seu poemari. Fa uns anys també havia col·laborat amb l'associació literària gironina Terrorisme Literari. I guarda un molt bon record del recital musicalitzat en el que va participar a la cafeteria el Cercle el desembre del 2008, on es va presentar per primer cop a Girona el text de Roberto Bolaño Prosa de otoño en Gerona.

I a vegades sembla que tingui matisos de Bolaño en els seus textos: «...y yo tirada en el suelo escribía, que nunca más una cama serviría para soñar, siempre me haces cambiar de tema, madito narrador inconsciente...». I potser els té, els matisos, perquè segurament ha llegit gairebé tot el que es pugui llegir d'aquest escriptor xilè.

La poeta es queixa de les poques intencions que l'Ajuntament de Blanes té a l'hora de promoure la cultura de la ciutat. Dels artistes blanencs «la majoria marxen a fora, aquí com a molt vénen a fer alguna exposició». I afegeix que «Blanes viu sobretot de cara al turisme, al comerç i als beneficis que aquests puguin comportar. La ciutat hauria de tenir una programació cultural més diversa i més rica i hauria de descentralitzar els actes culturals, que majoritàriament només tenen lloc al centre del poble». També creu que s'hauria de promoure el patrimoni cultural i històric de Blanes i no el turisme salvatge i destructiu. «La situació actual del Passeig de Mar és una

Taller d'escriptura dirigit per Cristina Fernández Recasens on va participar una tarda l'escriptora blanenca Roser Atmetlla (a la foto amb jersei negre). Foto: Xavier Pardo

vergonya! Trobo que l'Ajuntament hauria de procurar més pels blanencs i no tant pels turistes».

La Cristina aporta el seu petit granet de sorra a la ciutat. Va treballar durant

tres anys al projecte de recuperació de la Memòria Històrica de la Casa del Poble, una entitat fundada al 1905. Allà va ordenar l'arxiu i la biblioteca, i va escriure un llibre inèdit sobre la seva història: *El*

darrer ball. També va fer el fons *Biblioteca de la Memòria*, una sèrie d'entrevistes enregistrades a testimonis de la història de la Casa del Poble. Amb tot aquest recull d'entrevistes va fer un documental inèdit amb Jaume Pujadas titulat *Davant del mar*. També va realitzar un altre projecte per a l'Arxiu Municipal amb la subvenció del Memorial Democràtic de la Generalitat. En aquest projecte va entrevistar als treballadors de l'antiga fàbrica SAFA.

La seva última aportació a Blanes ha sigut la creació d'un taller d'escriptura on els participants aprenien tècniques per escriure els seus propis textos i també a encuadernar-los. El taller, que va ser un èxit, va finalitzar el passat 15 de març. Ara no descarta provar de fer-ho a la ciutat de Girona. Esperem que el viento que a vegades «no escucha lo que digo, sólo pasa y dice: dilo más alto, y yo lo escribo más alto, pero él sólo pasa y no lee lo que digo» pugui bufar amb força perquè puguem aprendre a dibuixar-lo molts més cops.